

OPENINGSWOORD 'PROMISING II' PARK, 5 NOVEMBER 2022

Even een paar feiten. Ieder jaar studeren er van de Nederlandse kunstacademies ongeveer 2.500 mensen af met een diploma Fine Arts. Er zijn ongeveer 300 galeries voor hedendaagse kunst, 100 presentatieinstellingen en 350 musea waarvan niet duidelijk is hoeveel er zich bezig houden met hedendaagse kunst. Het aantal podia voor kunstenaars is gering en ieder jaar komen er dus weer ongeveer 2500 bij. Je hoeft geen rekenwonder te zijn om in te zien dat dat niet gaat, een duurzame carrière als kunstenaar gaat tegen de statistieken in.

Hoe krijg je als jonge kunstenaar een voet tussen de deur? Wat maakt het verschil? Hoe overbrug je de kunstacademie naar de harde realiteit van het kunstenaarschap.

15 jaar geleden begon Kunstpodium T met het leerling/meester project. Onder de bezielde leiding van Zeus Hoenderop, later Marleen Hartjes en nu Klaartje Esch, zou het programma ontwikkelen tot een format met een meer dan landelijke impact. Jonge talenten worden nog altijd gekoppeld aan kunstenaars die al wat verder zijn in hun praktijk. Niet alleen om ze de fijne kneepjes van het vak te leren, maar vooral om kennis te maken met elkaar. Het doen laten ontstaan van een community.

Ik kwam zo per toeval ergens in 2010 voor het eerst binnen. Omdat ik om de hoek woonde en wist dat er om de week op donderdagmiddag een opening was heb ik veel van de groepjes voorbij zien komen. Met wisselend succes, maar altijd was er iets fris te zien.

In 2019/2020 ben ik gevraagd om als jaarcurator op te treden. En ik moest die vraag mijzelf ook stellen, wat wil je dat zo'n traject te weeg kan brengen? Waar kun je het verschil maken? Hoewel het aanvankelijk allemaal redelijk op rolletjes liep gebeurde iets dat alles zou veranderen. Het liep allemaal heel anders dan verwacht. Het is met name voor de kunstenaars die de afgelopen jaren zijn afgestudeerd lastig gebleken. Corona gooide niet alleen hun dagelijkse leven om, tentoonstellingen werden afgezegd, en het was moeilijk om vanaf de academie terug te kunnen vallen op een omgeving van gelijkgestemde kunstenaars.

Voor sommige deelnemers van de tentoonstelling heeft Kunstpodium T het verschil kunnen maken. Ze vonden die gelijkgestemden waar ze nog steeds contact mee hebben. Ineens bleken collega's leuk te zijn, werd je door de gesprekken bewuster van je eigen positie. Of, soms helaas ook leverde het programma niets op. Je kunt het natuurlijk niet afdwingen.

Iedere tentoonstelling is iets om aanvankelijk naar uit te kijken, zo ook nu hier bij Park waar ze hun werk mogen laten zien.

Maar na afloop moet je toch weer snel verder. Het is alsof je op een ijsschots staat terwijl deze langzaam smelt. Je moet verder naar een volgende ijsschots. Van ijsschots naar ijsschots.

Kunstpodium T heeft met het Leerling Meester traject een ijsschots kunnen aanbieden die duurzamer blijkt. Ook deze zal uiteindelijk zinken, maar zeker voor de beginnende kunstenaar is het er eentje waar je nog lang op terug kunt vallen.

Lang leve de ijsschots van Kunstpodium T.

Niek Hendrix